

Förordning om stora förbränningsanläggningar;

utfärdad den 8 maj 2013.

Regeringen föreskriver¹ följande.

1 § Denna förordning innehåller bestämmelser om försiktighetsmått för stora förbränningsanläggningar.

Förordningen är meddelad med stöd av 9 kap. 5 § miljöbalken i fråga om 16–19, 21–24, 26–34, 36–82, 86, 88, 91 och 94 §§ och i övrigt med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen.

Definitioner

2 § I denna förordning avses med

- bränsle*: ett fast, flytande eller gasformigt brännbart material,
- naturgas*: naturligt förekommande metan med högst 20 volymprocent ädelgaser och andra beståndsdelar, och
- raffineringsrestbränsle*: en destillations- eller omvandlingsrest från råolje- raffinering som används i ett raffinaderi för raffinaderiets egen förbrukning.

3 § Med *biomassa* avses i denna förordning

1. vegetabiliskt material som kommer från jord- eller skogsbruk och som kan användas som bränsle för utvinning av materialets energiinnehåll,
2. vegetabiliskt jord- eller skogsbruksavfall,
3. vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin, om den energi som alstras vid förbränningen tas till vara,
4. vegetabiliskt fiberhaltigt avfall som har uppkommit vid produktion av nyfiberpappersmassa eller vid pappersproduktion från massa, om avfallet samförbränns på produktionsplatsen och den energi som alstras vid förbränningen tas till vara,
5. korkavfall, och
6. träavfall, dock inte träavfall som kan innehålla organiska halogenföreningar eller tungmetaller till följd av behandling med träskyddsmedel eller till följd av ytbehandling.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) (EUT L 334, 17.12.2010, s. 17, Celex 2010L0075).

4 § Med *tillstånd* avses i denna förordning ett tillstånd som har getts enligt miljöbalken eller föreskrifter som har meddelats med stöd av miljöbalken eller enligt motsvarande äldre bestämmelser.

5 § I denna förordning avses med
förbränningsanläggning: teknisk utrustning i vilken ett eller flera bränslen oxideras för att den frigjorda energin ska kunna utnyttjas, och
flerbränsleanläggning: förbränningsanläggning där två eller flera typer av bränslen används samtidigt eller växelvis.

6 § Med *stor förbränningsanläggning* avses i denna förordning en förbränningsanläggning där den sammanlagda installerade tillförda effekten är 50 megawatt eller större. Bestämmelser som innebär att flera förbränningsanläggningar tillsammans kan anses vara en stor förbränningsanläggning finns i 36 §.

7 § Med *anläggningseffekten* avses i denna förordning den stora förbränningsanläggningens sammanlagda installerade tillförda effekt.

8 § Med *2013-anläggning* avses i denna förordning en stor förbränningsanläggning som har tagits i drift före den 7 januari 2014, om anläggningen före den 7 januari 2013 omfattades av ett tillstånd eller av en fullgjord och fullständig ansökan om tillstånd.

9 § Med *2002-anläggning* avses i denna förordning en 2013-anläggning som

1. fick sitt första tillstånd före den 27 november 2002 och har tagits i drift före den 27 november 2003, eller
2. omfattas av en komplett ansökan om tillstånd som gavs in till tillståndsmyndigheten före den 27 november 2002 och har tagits i drift före den 27 november 2003.

10 § Med *1987-anläggning* avses i denna förordning en 2013-anläggning som fick sitt första tillstånd före den 1 juli 1987.

11 § Med *ny förbränningsanläggning* avses i denna förordning en stor förbränningsanläggning som inte är en 2013-anläggning.

12 § I denna förordning avses med
CEN-standard: en standard som har tagits fram av Europeiska standardiseringsorganisationen, och
ISO-standard: en standard som har tagits fram av Internationella standardiseringsorganisationen.

13 § I denna förordning avses med
drifttimmar: den tid uttryckt i timmar under vilken en förbränningsanläggning helt eller delvis är i drift och orsakar utsläpp till luften, med undantag för start- och stopperioder,
ottomotor: en intern förbränningsmotor som arbetar enligt ottocykeln och där gnisttändning eller, i fråga om en tvåbränslemotor, kompressionständning används för förbränning av bränslet,

skorsten: en konstruktion som innehåller en eller flera rökgaskanaler genom vilka rökgaser leds ut i luften,

normal torr gas: torr rökgas normaliserad till temperaturen 273,15 kelvin och trycket 101,3 kilopascal, och

ISO-verkningsgrad: verkningsgrad som är fastställd vid grundbelastningsbetingelser enligt en ISO-standard.

14 § Med *tillsynsmyndigheten* avses i denna förordning den som enligt miljötillsynsförordningen (2011:13) utövar den operativa tillsynen över förbränningsanläggningen.

Undantag från förordningen

15 § Denna förordning ska inte tillämpas på

1. en förbränningsanläggning där förbränningsprodukterna används för direkt uppvärmning, torkning eller annan behandling av föremål eller material,
2. en förbränningsanläggning för rening av gaser genom förbränning och som inte används som separat förbränningsanläggning (efterförbränningsanläggning),
3. en anordning för regenerering av katalysatorer för katalytisk krackning,
4. en anordning för omvandling av vätesulfid till svavel,
5. en reaktor som används inom den kemiska industrin,
6. ett koksugnsblock,
7. en cowperapparat,
8. en teknisk anordning som används för att driva fordon, fartyg eller flygplan,
9. en gasturbin eller ottomotor som används på en offshoreplattform, eller
10. en förbränningsanläggning där det bränsle eller de bränslen som används utgörs av annat fast eller flytande avfall än sådant som avses i 3 § 2–6.

Villkor i tillstånd och förelägganden

16 § Denna förordning gäller utöver de villkor som gäller för verksamheten enligt en dom eller ett beslut om tillstånd eller ett föreläggande enligt miljöbalken eller motsvarande äldre bestämmelser.

Krav på utsläpp genom en skorsten

17 § Om rökgaser släpps ut i luften från en stor förbränningsanläggning, ska utsläppet ske kontrollerat genom en skorsten och har den höjd som behövs för att skydda människors hälsa och miljön.

Driftstörningar och haverier i reningsutrustningen

18 § Om det inträffar en driftstörning i reningsutrustningen eller om reningsutrustningen havererar, ska verksamhetsutövaren

1. se till att förbränningsanläggningen inte drivs utan fungerande reningsutrustning i mer än sammanlagt 120 timmar under en tolv månaders period, och
2. underrätta tillsynsmyndigheten inom 48 timmar.

19 § Om reningsutrustningen för utsläpp till luft av de föroreningar som regleras genom denna förordning havererar, ska verksamhetsutövaren

1. begränsa eller upphöra med driften, om den normala driften inte kan återupptas inom 24 timmar, eller
2. driva förbränningsanläggningen med bränslen som har ett lågt innehåll av föroreningar.

20 § Tillsynsmyndigheten får ge dispens från tidsfristerna i 18 § första stycket 1 och 19 §, om

1. det behövs för att upprätthålla energiförsörjningen och detta behov är tvingande, eller
2. förbränningen annars skulle komma att ersättas med förbränning i en annan anläggning och detta skulle medföra större utsläpp av föroreningar.

Kontinuerlig kontroll av utsläpp

21 § Halterna av svaveldioxider, kväveoxider och stoft i rökgasen från en stor förbränningsanläggning ska mätas kontinuerligt, om anläggningseffekten är 100 megawatt eller större.

Kontinuerlig mätning krävs dock inte

1. om förbränningsanläggningens återstående livslängd är kortare än 10 000 drifttimmar,
2. i fråga om svaveldioxid och stoft från förbränning av naturgas,
3. i fråga om svaveldioxid från förbränning av en olja vars innehåll av svavel är känt, om förbränningsanläggningen saknar utrustning för svavelrening, eller
4. i fråga om svaveldioxid från förbränning av biomassa, om verksamhetsutövaren kan visa att utsläppen av svaveldioxid under inga omständigheter kan överskrida det gällande begränsningsvärdet.

22 § Halten av kolmonoxid i rökgasen från en stor förbränningsanläggning ska mätas kontinuerligt, om gasformigt bränsle används och anläggningseffekten är 100 megawatt eller större.

Kontinuerlig mätning krävs dock inte, om förbränningsanläggningens återstående livslängd är kortare än 10 000 drifttimmar.

23 § Om det krävs kontinuerlig mätning enligt 21 eller 22 §, ska mätningen omfatta också rökgasens syrehalt, temperatur, tryck och innehåll av vattenånga.

Vattenångan behöver dock inte mätas kontinuerligt, om den insamlade rökgasen torkas innan den analyseras.

Annan kontroll av utsläpp

24 § Om det inte krävs kontinuerlig mätning enligt 21 eller 22 §, ska

1. halterna av svaveldioxider, kväveoxider och stoft i rökgasen mätas minst en gång var sjätte månad,
2. halten av kolmonoxid i rökgasen mätas minst en gång var sjätte månad, om bränslet är gasformigt, och
3. utsläppen av totalkvicksilver via rökgasen mätas minst en gång varje år om bränslet är stenkol.

25 § Tillsynsmyndigheten får i fråga om svaveldioxid och kväveoxider ge dispens från 24 § 1. En sådan dispens ska förenas med villkor att mäta utsläppen på ett sätt som har en likvärdig vetenskaplig kvalitet och överensstämmer med

1. en CEN-standard, eller
2. en ISO-standard eller annan internationell eller nationell standard, om det inte finns någon relevant CEN-standard.

Kvalitetssäkring av utsläppskontrollen

26 § Utsläppskontroll enligt denna förordning ska ske på ett sätt som överensstämmer med relevanta och aktuella CEN-standarder i fråga om

1. provtagning och analys av föroreningar,
2. mätning av driftsparametrar,
3. kvalitetssäkring av automatiska mätsystem, och
4. metoder för referensmätning för att kalibrera automatiska mätsystem.

Om det inte finns någon relevant och aktuell CEN-standard, ska kontrollen ske på ett sätt som har en likvärdig vetenskaplig kvalitet och överensstämmer med en ISO-standard eller annan internationell eller nationell standard.

27 § Automatiska mätsystem som används för utsläppskontrollen ska minst en gång varje år kontrolleras genom parallella mätningar med referensmätmetoder.

28 § Verksamhetsutövaren ska underrätta tillsynsmyndigheten om resultaten från kontroller av automatiska mätsystem enligt 27 §.

29 § Automatiska mätsystem ska vara så konstruerade att vid ett begränsningsvärde som enligt denna förordning avser genomsnitt under ett dygn är mätosäkerheten, uttryckt som 95-procentigt konfidensintervall för enskilda mätvärden, i fråga om

1. kolmonoxid högst 10 procent av begränsningsvärdet,
2. svaveldioxid högst 20 procent av begränsningsvärdet,
3. kväveoxider högst 20 procent av begränsningsvärdet, och
4. stoft högst 30 procentandelar av begränsningsvärdet.

30 § Genomsnittsvärden för timmar, dygn och månader ska valideras för mätosäkerhet genom att multiplicera uppmätta genomsnittsvärden i fråga om

1. kolmonoxid med 0,90,
2. svaveldioxid med 0,80,
3. kväveoxider med 0,80, och
4. stoft med 0,70.

Dessa validerade värden är de värden som ska jämföras med begränsningsvärdena.

31 § Om fler än tre timmedelvärden under ett dygn är ogiltiga på grund av att ett automatiskt mätsystem inte fungerar eller på grund av underhåll, ska alla värden under det dygnet anses vara ogiltiga.

32 § Om alla värden under fler än tio dygn är ogiltiga enligt 31 §, ska verksamhetsutövaren vidta de åtgärder som är lämpliga för att förbättra det automatiska mätsystemets tillförlitlighet.

33 § Mätresultat som tas fram för utsläppskontrollen enligt denna förordning ska registreras, bearbetas och presenteras på ett sätt som gör det möjligt för tillsynsmyndigheten att kontrollera att krav enligt denna förordning för utsläpp till luft följs.

Provtagnings- och mätpunkter

34 § Om placeringen av provtagnings- och mätpunkter inte är bestämd i ett tillstånd för en stor förbränningsanläggning, ska den som driver anläggningen föreslå en placering och lämna förslaget till tillsynsmyndigheten.

35 § I ett ärende som avses i 34 § ska tillsynsmyndigheten besluta var provtagnings- och mätpunkter ska vara placerade samt förelägga verksamhetsutövaren att följa beslutet.

Sammanlagda utsläpp från flera förbränningsanläggningar

36 § Vid tillämpningen av denna förordning ska två eller flera separata förbränningsanläggningar anses vara en enda förbränningsanläggning, om

1. rökgaser från förbränningsanläggningarna släpps ut genom en gemensam skorsten, eller

2. förbränningsanläggningarna har fått sina första tillstånd den 30 juni 1987 eller senare och är installerade så att det med hänsyn till de tekniska och ekonomiska förutsättningarna skulle vara möjligt att släppa ut rökgaser från förbränningsanläggningarna genom en gemensam skorsten.

Om flera förbränningsanläggningar enligt första stycket ska anses vara en enda förbränningsanläggning, ska summan av förbränningsanläggningarnas kapaciteter läggas till grund för beräkningen av den sammanlagda förbränningsanläggningens totala installerade tillförda effekt. Förbränningsanläggning med en installerad tillförd effekt som är mindre än 15 megawatt ska dock inte ingå i beräkningen.

Begränsningsvärden och beräkning av utsläpp

37 § Begränsningsvärdena i 44–73 §§ gäller för utsläpp från varje skorsten som enligt 36 § första stycket 1 är gemensam för en eller flera förbränningsanläggningar samt för de sammanlagda utsläpp från flera skorstenar som det enligt 36 § första stycket 2 vore möjligt att släppa ut genom en gemensam skorsten.

Bestämmelser om begränsningsvärden för flerbränsleanläggningar finns i 74–79 §§. Bestämmelser om begränsningsvärdenas tillämpning på förbränningsanläggningar som ändras finns i 80 och 81 §§.

38 § De begränsningsvärden som med hänsyn till anläggningseffekten gäller enligt 44–73 §§ ska i fråga om en sådan sammanlagd förbränningsanläggning som avses i 36 § tillämpas på hela förbränningsanläggningen inklusive

de enskilda förbränningsanläggningar som inte ingått i beräkningen enligt SFS 2013:252 36 §.

39 § Begränsningsvärdena i 44–74 §§ gäller inte stationära dieselmotorer eller återvinningspannor inom massaindustrin.

40 § Vid tillämpningen av 44–73 §§ ska beräkningen av utsläpp ske så att värdena motsvarar de värden som gäller för normal torr gas vid

1. syrehalten 6 procent, om bränslet är ett fast bränsle,
2. syrehalten 3 procent, om bränslet är flytande eller gasformigt och inte används i en gasturbin eller ottomotor, och
3. syrehalten 15 procent, om bränslet är flytande eller gasformigt och används i en gasturbin eller ottomotor.

Krav för utsläpp till luft

41 § För ett kalenderår ska det anses att ett krav för utsläpp till luft enligt begränsningsvärdena i denna förordning följs, om kontinuerliga mätningar av utsläppen under förbränningsanläggningens faktiska drifttid det kalenderåret visar att

1. inget validerat månadsmedelvärde överskrider begränsningsvärdet,
2. inget validerat dygnsmedelvärde överskrider 110 procent av begränsningsvärdet,
3. minst 95 procent av de validerade timmedelvärdena understiger 200 procent av begränsningsvärdet, och
4. inget dygnsmedelvärde överstiger 150 procent av begränsningsvärdet, om bränslet är kol i förbränningsanläggningens alla pannor och ingen av pannorna har en installerad tillförd effekt som överstiger 50 megawatt.

42 § I beräkningen av de medelvärden som avses i 41 § ska det inte ingå mätvärden som har uppmätts under

1. en dispensperiod som avses i 82 eller 83 §,
2. en period som avses i 18, 19 eller 20 § då förbränningsanläggningens reningstrustning havererat eller det inträffat en driftstörning, eller
3. en start- eller stopperiod.

43 § Om det inte krävs kontinuerliga mätningar av utsläppen, ska det anses att ett krav för utsläpp till luft som gäller för en stor förbränningsanläggning följs, om resultaten från varje serie mätningar eller från de andra förfaranden som används för att kontrollera utsläppen visar att begränsningsvärdena inte har överskridits.

Svaveldioxid från 2013-anläggningar

44 § Från en 2013-anläggning med biomassa som bränsle får det inte släppas ut mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas.

45 § Från en 2013-anläggning med torv som bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt, eller

2. mer än 300 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 300 megawatt.

46 § Från en 2013-anläggning med ett annat fast bränsle än biomassa eller torv får det inte släppas ut

1. mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt,

2. mer än 250 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt, eller

3. mer än 400 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt.

47 § Från en 2013-anläggning med flytande bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt,

2. mer än 250 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt, eller

3. mer än 350 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

48 § Trots 44–47 §§ får svaveldioxid släppas ut från en 2002-anläggning som inte är i drift mer än 1 500 timmar per år beräknat som ett rullande medelvärde under en femårsperiod om utsläppen uppgår till

1. högst 800 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är fast,

2. högst 400 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är flytande och anläggningseffekten är större än 300 megawatt, eller

3. högst 850 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är flytande och anläggningseffekten inte överstiger 300 megawatt.

Första stycket får tillämpas även på utsläpp från en del av en 2002-anläggning, om

1. rökgaserna från förbränningsanläggningsdelen leds ut genom en eller flera rökgaskanaler genom en gemensam skorsten, och

2. utsläppen genom var och en av rökgaskanalerna mäts separat.

Första stycket gäller inte gasturbiner och ottomotorer.

49 § Från en 2013-anläggning med gas som bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 5 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en flytande gas,

2. mer än 400 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas med lågt värmevärde från en koksugn,

3. mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas med lågt värmevärde från en masugn, eller

4. mer än 35 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är någon annan gas än de som avses i 1–3.

Trots första stycket får 800 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas släppas ut från en 2002-anläggning, om bränslet är en gas med lågt värmevärde från förgasning av raffinaderirestprodukter.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

Svaveldioxid från nya förbränningsanläggningar

50 § Från en ny förbränningsanläggning med biomassa som bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 150 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt, eller

2. mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 300 megawatt.

51 § Från en ny förbränningsanläggning med torv som bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 150 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt och förbränningen inte sker i en fluidiserad bädd,

2. mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt och förbränningen sker i en fluidiserad bädd,

3. mer än 250 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt och förbränningen sker i en fluidiserad bädd, eller

4. mer än 300 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om
a) anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt och förbränningen inte sker i en fluidiserad bädd, eller
b) anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt.

52 § Från en ny förbränningsanläggning med ett annat fast bränsle än biomassa eller torv får det inte släppas ut

1. mer än 150 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt och förbränningen inte sker i en cirkulerande eller trycksatt bädd,

2. mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om
a) anläggningseffekten är större än 300 megawatt och förbränningen sker i en cirkulerande eller trycksatt bädd, eller

b) anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt, eller

3. mer än 400 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt.

53 § Från en ny förbränningsanläggning med flytande bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 150 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt,

2. mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt, eller

3. mer än 350 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

54 § Från en ny förbränningsanläggning med gasformigt bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 5 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en flytande gas,

2. mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas med lågt värmevärde från en koksugn,

3. mer än 400 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas med lågt värmevärde från en masugn, eller

4. mer än 35 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är någon annan gas än de som avses i 1–3.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

Kväveoxider och kolmonoxid från 2013-anläggningar

55 § Från en 2013-anläggning med biomassa eller torv som bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 200 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt,

2. mer än 250 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt, eller

3. mer än 300 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt.

56 § Från en 2013-anläggning med ett annat fast bränsle än biomassa eller torv får det inte släppas ut

1. mer än 200 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 100 megawatt,

2. mer än 300 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt och förbränningen inte utgörs av pulvereldning av brunkol, eller

3. mer än 450 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt och förbränningen utgörs av pulvereldning av brunkol.

57 § Från en 2013-anläggning med ett flytande bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 150 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt,

2. mer än 200 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt, eller

3. mer än 450 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

58 § Trots 57 § första stycket 1 och 2 får det från en 2002-anläggning där anläggningseffekten inte är större än 500 megawatt släppas ut upp till 450 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om

1. bränslet är ett flytande raffineringsrestbränsle, eller
2. förbränningsanläggningen är belägen i en kemisk anläggning och bränslet är ett icke-kommersiellt bränsle som utgörs av flytande rester från produktionen vilka används för egen förbrukning på platsen.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

59 § Trots 55–57 §§ får kväveoxider släppas ut från en stor förbränningsanläggning som inte är i drift mer än 1 500 timmar per år beräknat som ett rullande medelvärde under en femårsperiod om utsläppen uppgår till

1. högst 400 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är flytande och förbränningsanläggningen är en 2002-anläggning där anläggningseffekten är större än 500 megawatt,
2. högst 450 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om
 - a) bränslet är fast eller flytande och förbränningsanläggningen är en 2002-anläggning där anläggningseffekten inte överstiger 500 megawatt, eller
 - b) bränslet är fast och förbränningsanläggningen är en 1987-anläggning där anläggningseffekten är större än 500 megawatt.

Första stycket får tillämpas även på utsläpp från en del av en 2002-anläggning, om rökgaserna från förbränningsanläggningsdelen leds ut genom en eller flera rökgaskanaler genom en gemensam skorsten och utsläppen genom var och en av rökgaskanalerna mäts separat.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

60 § Från en gasturbin som är eller ingår i en 2013-anläggning får det inte släppas ut

1. mer än 100 milligram kolmonoxid och 90 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är ett flytande bränsle som är ett lätt eller medeltungt destillat,
2. mer än 100 milligram kolmonoxid och 75 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är naturgas och gasturbinen
 - a) används för en mekanisk drivanordning,
 - b) används i ett kraftvärmesystem och har en total ISO-verkningsgrad som överstiger 75 procent, eller
 - c) är en gasturbin i kombi-cykel och har en total elektrisk ISO-verkningsgrad som räknat över året överstiger 55 procent,
3. mer än 100 milligram kolmonoxid och det antal milligram kväveoxider som bestäms genom att det procenttal som uttrycker gasturbinens ISO-verkningsgrad divideras med talet 35 och kvoten multipliceras med talet 50, om bränslet är naturgas och gasturbinen används i en enkel process och med en ISO-verkningsgrad som överstiger 35 procent och inte omfattas av 2,
4. mer än 100 milligram kolmonoxid och 50 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är naturgas och gasturbinen inte omfattas av 2 eller 3, eller
5. mer än 120 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en annan gas än naturgas.

Första stycket gäller inte gasturbiner för reservdrift med en registrerad drifttid som inte överstiger 500 drifttimmar per år.

Första stycket 2–5 gäller inte vid lägre last än 70 procent.

61 § Trots 60 § får kväveoxider släppas ut från en gasturbin som är eller ingår i en 2002-anläggning och inte är i drift mer än 1 500 timmar per år beräknat som ett rullande medelvärde under en femårsperiod, om utsläppen uppgår till

1. högst 150 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är naturgas, eller

2. högst 200 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är flytande eller är en annan gas än naturgas.

Första stycket får tillämpas även på utsläpp från en del av en 2002-anläggning, om rökgaserna från förbränningsanläggningsdelen leds ut genom en eller flera rökgaskanaler och genom en gemensam skorsten och utsläppen genom var och en av rökgaskanalerna mäts separat.

Första stycket gäller inte gasturbiner för reservdrift med en registrerad drifttid som inte överstiger 500 drifttimmar per år.

62 § Från en 2013-anläggning med gas som bränsle och som inte är en gasturbin får det inte släppas ut

1. mer än 100 milligram kolmonoxid och 100 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om

a) bränslet är naturgas, eller

b) förbränningsanläggningen är en ottomotor, eller

2. mer än 200 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en annan gas än naturgas och förbränningsanläggningen inte är en ottomotor.

Första stycket 1 gäller inte ottomotorer för reservdrift med en registrerad drifttid som inte överstiger 500 drifttimmar per år.

Trots första stycket 2 får 300 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas släppas ut, om förbränningsanläggningen är en 2002-anläggning där anläggningseffekten inte överstiger 500 megawatt och bränslet är en annan gas än naturgas, masugns gas, gas från en koksugn eller gas med ett lågt värmevärde från förgasning av raffinaderirestprodukter.

Kväveoxider och kolmonoxid från nya förbränningsanläggningar

63 § Från en ny förbränningsanläggning med biomassa eller torv som bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 150 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt,

2. mer än 200 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt, eller

3. mer än 250 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt.

64 § Från en ny förbränningsanläggning med ett annat fast bränsle än biomassa eller torv får det inte släppas ut

1. mer än 150 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt och förbränningen inte utgörs av pulvereldning av brunkol,

2. mer än 200 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om

a) anläggningseffekten är större än 300 megawatt och förbränningen utgörs av pulvereldning av brunkol, eller

b) anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt,

3. mer än 300 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt och förbränningen inte utgörs av pulvereldning av brunkol, eller

4. mer än 400 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt och förbränningen utgörs av pulvereldning av brunkol.

65 § Från en ny förbränningsanläggning med ett flytande bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 100 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt,

2. mer än 150 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt, eller

3. mer än 300 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

66 § Från en ny förbränningsanläggning som är en gasturbin i kombicycle eller annan gasturbin får det inte släppas ut

1. mer än 100 milligram kolmonoxid och det antal milligram kväveoxider som bestäms genom att det procenttal som uttrycker gasturbinsens ISO-verkningsgrad divideras med talet 35 och kvoten multipliceras med talet 50, om bränslet är gasformigt och gasturbinen används i enkel process och med en ISO-verkningsgrad som överstiger 35 procent, eller

2. mer än 100 milligram kolmonoxid och 50 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om bränslet

a) är flytande och utgörs av lätta eller medeltunga destillat, eller

b) är gasformigt och förbränningsanläggningen inte omfattas av 1.

Första stycket gäller inte gasturbiner för reservdrift med en registrerad drifttid som inte överstiger 500 drifttimmar per år.

Första stycket 1 och 2 b gäller inte vid lägre last än 70 procent.

67 § Från en ny förbränningsanläggning med gas som bränsle och som inte är en gasturbin får det inte släppas ut

1. mer än 100 milligram kolmonoxid och 75 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om förbränningsanläggningen är en ottomotor, eller

2. mer än 100 milligram kolmonoxid och 100 milligram kväveoxider per kubikmeter normal torr gas, om förbränningsanläggningen inte är en ottomotor.

Första stycket 1 gäller inte ottomotorer för reservdrift med en registrerad drifttid som inte överstiger 500 drifttimmar per år.

Stoft från 2013-anläggningar

68 § Från en 2013-anläggning med biomassa eller torv som bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 20 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 100 megawatt, eller
2. mer än 30 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt.

69 § Från en 2013-anläggning med ett flytande bränsle eller med ett annat fast bränsle än biomassa eller torv får det inte släppas ut

1. mer än 20 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt,
2. mer än 25 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 100 megawatt men inte överstiger 300 megawatt, eller
3. mer än 30 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 100 megawatt.

Trots första stycket får 50 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas släppas ut, om förbränningsanläggningen är en 2002-anläggning och bränslet är ett flytande raffineringsrestbränsle.

Första och andra styckena gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

70 § Från en 2013-anläggning med gasformigt bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 30 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas från stålindustrin som kan användas utanför anläggningen,
2. mer än 10 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en masugns gas, eller
3. mer än 5 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en annan gas än som anges i 1 och 2.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

Stoft från nya förbränningsanläggningar

71 § Från en ny förbränningsanläggning med biomassa eller torv som bränsle får det inte släppas ut mer än 20 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas.

72 § Från en ny förbränningsanläggning med ett flytande bränsle eller med ett annat fast bränsle än biomassa eller torv får det inte släppas ut

1. mer än 10 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten är större än 300 megawatt, eller
2. mer än 20 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om anläggningseffekten inte överstiger 300 megawatt.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

73 § Från en ny förbränningsanläggning med gas som bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 30 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas från stålindustrin som kan användas utanför anläggningen,
2. mer än 10 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är masugns gas, eller
3. mer än 5 milligram stoft per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en annan gas än som anges i 1 och 2.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

74 § Om det i en stor förbränningsanläggning används mer än ett bränsle och detta medför att det för någon av föroreningarna svaveldioxid, kväveoxider, kolmonoxid och stoft gäller flera olika begränsningsvärden enligt 44–73 §§, ska i stället det bränslevägda begränsningsvärde som följer av 75–79 §§ gälla för föroreningen.

75 § För varje förorening som vid tillämpningen av 44–73 §§ omfattas av olika begränsningsvärden för utsläpp från en flerbränsleanläggning ska det bestämmas ett bränslevägt begränsningsvärde genom att

1. för varje bränsle som används i förbränningsanläggningen identifiera vilket begränsningsvärde som enligt 44–73 §§ gäller för anläggningseffekten (bränslets ingångsvärde),

2. för varje bränsle som används i förbränningsanläggningen multiplicera bränslets ingångsvärde med ett tal som anger den genom bränslet tillförda effekten (effektvärde) och på så sätt få fram bränslets andelsvärde,

3. för varje bränsle som används i förbränningsanläggningen dividera bränslets andelsvärde med summan av alla använda bränslens effektvärden och på så sätt få fram bränslets avvägningsvärde, och

4. addera alla använda bränslens avvägningsvärden och på så sätt få fram det bränslevägda begränsningsvärdet (det antal milligram per kubikmeter normal torr gas) som gäller för utsläpp av föroreningen från flerbränsleanläggningen.

76 § Om en flerbränsleanläggning är en 2013-anläggning och något av bränslena är ett raffineringsrestbränsle som används separat eller tillsammans med andra bränslen ska det för varje förorening identifieras vilket av de använda bränslena som är det bestämmande bränslet. Det bestämmande bränslet är det bränsle som ger högsta begränsningsvärdet enligt 44–49 §§ (föroreningen svaveldioxid), 55–62 §§ (föroreningarna kväveoxider och kolmonoxid) och 68–70 §§ (föroreningen stoft). Om det är två eller fler bränslen som för samma förorening ger det högsta begränsningsvärdet, ska det bränsle som har den största tillförda effekten anses vara det bestämmande bränslet för den föroreningen.

När det bestämmande bränslet för föroreningen är identifierat, ska ett bränslevägt begränsningsvärde för föroreningen bestämmas enligt 77 eller 78 § i stället för det som sägs i 75 §.

77 § Om det bestämmande bränslet enligt 76 § motsvarar 50 procent eller mer av bränslenas sammanlagda tillförda effekt, ska som bränslevägt begränsningsvärde gälla samma begränsningsvärde som gäller för det slags bränsle som det bestämmande bränslet utgör.

78 § Om det bestämmande bränslet enligt 76 § motsvarar mindre än 50 procent av bränslenas sammanlagda tillförda effekt, ska det bränslevägda begränsningsvärdet bestämmas genom att

1. för varje bränsle som används i förbränningsanläggningen identifiera vilket begränsningsvärde som gäller enligt 44–49, 55–62 och 68–70 §§ (bränslets ingångsvärde),

2. multiplicera det bestämmande bränslets begränsningsvärde med talet 2 och på så sätt få fram det bestämmande bränslets dubbla ingångsvärde,

3. minska det bestämmande bränslets dubbla ingångsvärde med det tal som motsvarar det lägsta av de använda bränslenas ingångsvärden och på så sätt få fram det bestämmande bränslets justerade ingångsvärde,

4. multiplicera det bestämmande bränslets justerade ingångsvärde med ett tal som motsvarar det bestämmande bränslets tillförda effekt (effektvärde) och på så sätt få fram det bestämmande bränslets andelsvärde,

5. för varje annat bränsle som används i förbränningsanläggningen multiplicera bränslets ingångsvärde med ett tal som motsvarar bränslets tillförda effekt (effektvärde) och på så sätt få fram bränslets andelsvärde,

6. för varje bränsle som används i förbränningsanläggningen dividera bränslets effektvärde med summan av alla använda bränslenas tillförselvärdet och på så sätt få fram bränslets avvägningssvärde, och

7. addera alla använda bränslenas avvägningssvärden och på så sätt få fram det bränslevägda begränsningsvärdet (det antal milligram per kubikmeter normal torr gas) som gäller för utsläpp av föroreningen från flerbränsleanläggningen.

79 § För utsläpp av svaveldioxid från en flerbränsleanläggning som är en 2013-anläggning i ett raffinaderi och något av bränslena är ett raffineringstbränsle som används separat eller tillsammans med andra bränslen ska, i stället för det som sägs i 74–78 §§, som begränsningsvärde gälla att det inte får släppas ut

1. mer än 1 000 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om anläggningen är en 2002-anläggning, eller

2. mer än 600 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas i övriga fall.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

Anläggningar som ändras

80 § Om en 2013-anläggnings kapacitet utökas, ska de begränsningsvärden som gäller för nya förbränningsanläggningar tillämpas på den del av förbränningsanläggningen som påverkas av utökningen. De utsläppskrav ska tillämpas som gäller anläggningseffekten.

81 § Om en 2013-anläggning ändras på ett sätt som kan medföra konsekvenser för miljön och på ett sätt som påverkar en sådan del av förbränningsanläggningen som har en installerad tillförd effekt som är större än 50 megawatt, ska de begränsningsvärden som gäller för nya förbränningsanläggningar tillämpas på den ändrade förbränningsanläggningsdelen. De utsläppskrav ska tillämpas som gäller anläggningseffekten.

Dispenser på grund av avbrott i bränsleförsörjningen

82 § Tillsynsmyndigheten får ge dispens från en skyldighet enligt denna förordning att följa ett begränsningsvärde, om

1. det enda bränsle som normalt används i förbränningsanläggningen är en gas,

2. ett plötsligt avbrott i gasförsörjningen gör att det i förbränningsanläggningen undantagsvis behöver användas en annan typ av bränsle som skulle innebära att förbränningsanläggningen vid en normal användning av det bränslet skulle behöva vara utrustad med rökgasrening.

Dispensen ska vara tidsbegränsad och får gälla i högst tio dagar. Dispensen får dock ges för längre tid, om det behövs för att upprätthålla energiförsörjningen och detta behov är tvingande.

När tillsynsmyndigheten ger en dispens enligt första stycket ska tillsynsmyndigheten utan dröjsmål informera Naturvårdsverket.

83 § Tillsynsmyndigheten får ge dispens från en skyldighet enligt denna förordning att följa ett begränsningsvärde för svaveldioxid enligt någon av 44–54 §§, om

1. det bränsle som normalt används i förbränningsanläggningen har en låg svavelhalt,

2. begränsningsvärdet inte kan följas på grund av ett avbrott i försörjningen av lågsvavligt bränsle, och

3. avbrottet beror på en allvarlig brist i bränslet.

Dispensen ska vara tidsbegränsad och får gälla i högst sex månader.

När tillsynsmyndigheten ger en dispens enligt första stycket ska tillsynsmyndigheten utan dröjsmål informera Naturvårdsverket.

Dispenser för anläggningar med kort återstående livstid

84 § Tillsynsmyndigheten får ge dispens från en skyldighet enligt denna förordning att för en del av en stor förbränningsanläggning följa ett begränsningsvärde som gäller för 2013-anläggningar enligt någon av 44–49, 55–62, 68–70 och 74–79 §§ om verksamhetsutövaren senast den 1 januari 2014 ansökt om dispens och i en skriftlig försäkran till tillsynsmyndigheten har

1. förbundit sig att inte driva förbränningsanläggningen under mer än 17 500 timmar under perioden från och med den 1 januari 2016 till och med den 31 december 2023, och

2. angett anläggningseffekten, de typer av bränslen som används i förbränningsanläggningen samt de begränsningsvärden för svaveldioxid, kväveoxider och stoft som enligt denna förordning gäller för förbränningsanläggningen.

Om anläggningseffekten är större än 500 megawatt och bränslet är fast, får dispensen avse utsläpp av kväveoxider endast om förbränningsanläggningen är en 1987-anläggning.

Dispensen får ges endast för en tidsperiod som börjar tidigast den 1 januari 2016 och slutar senast den 31 december 2023. Dispensen får inte tillåta högre begränsningsvärden än vad som följer av villkor i det tillstånd som gäller för anläggningen och inte heller högre än vad som den 17 juni 2013 gällde för anläggningen enligt föreskrifter som Naturvårdsverket har meddelat med stöd av förordningen (1998:998) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd.

85 § Tillsynsmyndigheten ska fatta beslut i dispenserfrågan senast den 30 september 2014.

Tillsynsmyndigheten ska senast den 30 juni 2015 informera Naturvårdsverket om de dispenser som ges enligt 84 § och om uppgifterna i verksamhetsutövarens försäkran.

86 § Under den tid som en dispens enligt 84 § gäller ska verksamhetsutövaren minst en gång varje år ge in uppgifter till tillsynsmyndigheten om det antal drifttimmar som förbränningsanläggningen drivits efter den 31 december 2015.

87 § Tillsynsmyndigheten ska informera Naturvårdsverket om de uppgifter som getts in till tillsynsmyndigheten enligt 86 § senast den 30 juni året efter det år som uppgifterna avser.

88 § Om en stor förbränningsanläggning omfattas av en dispens enligt 84 §, ska de begränsningsvärden som gäller för nya förbränningsanläggningar tillämpas på anläggningen efter den 31 december 2023.

Dispens för fjärrvärme

89 § Tillsynsmyndigheten får ge dispens från en skyldighet enligt denna förordning att för en stor förbränningsanläggning följa ett begränsningsvärde som gäller för en 2002-anläggning enligt någon av 44–49, 55–62, 68–70 och 74–79 §§ om

1. produktionen av användbar värme från förbränningsanläggningen helt eller delvis levereras i form av ånga eller varmvatten till ett öppet fjärrvärmenät som inte är begränsat till en eller ett fåtal användare,

2. anläggningseffekten inte överstiger 200 megawatt, och

3. ansökan om dispens har getts in till tillsynsmyndigheten senast den 31 mars 2015 och innehåller uppgifter om anläggningens sammanlagda installerade tillförda effekt, de typer av bränsle som används samt gällande begränsningsvärden för svaveldioxid, kväveoxider och stoft.

Dispensen ska vara tidsbegränsad och som längst gälla fram till den 1 juli 2018. Dispensen ska förenas med villkor om att åtminstone 50 procent av anläggningens produktion av användbar värme under varje kalenderår som dispensen gäller ska levereras i form av ånga eller varmvatten till ett öppet fjärrvärmenät som inte är begränsat till en eller ett fåtal användare.

Dispensen får inte tillåta högre begränsningsvärden än vad som följer av villkor i det tillstånd som gäller för anläggningen och inte heller högre än vad som den 17 juni 2013 gällde för anläggningen enligt föreskrifter som Naturvårdsverket har meddelat med stöd av förordningen (1998:998) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd.

90 § Tillsynsmyndigheten ska senast den 30 juni 2015 informera Naturvårdsverket om

1. de dispenser som ges enligt 89 §, och

2. de uppgifter verksamhetsutövaren lämnat i sin ansökan om dispens.

91 § Under den tid som dispensen gäller enligt 89 § ska verksamhetsutövaren minst en gång varje år ge in uppgifter till tillsynsmyndigheten om den andel av anläggningens produktion av användbar värme som under året levererats i form av ånga eller varmvatten till ett öppet fjärrvärmenät som inte är begränsat till en eller ett fåtal användare.

92 § Tillsynsmyndigheten ska informera Naturvårdsverket om de uppgifter som getts in till tillsynsmyndigheten enligt 91 § senast den 30 juni året efter det år som uppgifterna avser.

SFS 2013:252

Information till Europeiska kommissionen

93 § När Naturvårdsverket fått information från tillsynsmyndigheten enligt 82 § tredje stycket eller 83 § tredje stycket ska verket utan dröjsmål informera Europeiska kommissionen.

Verket ska senast den 31 december 2015 informera kommissionen om de uppgifter som tillsynsmyndigheten gett in till verket enligt 85 § andra stycket eller 90 §.

Verket ska årligen informera kommissionen om de uppgifter som tillsynsmyndigheten gett in till verket enligt 87 eller 92 §.

Uppgifter i miljörapporten

94 § De uppgifter om utsläpp som verksamhetsutövaren lämnar i den miljörapport som avses i 26 kap. 20 § miljöbalken ska avse genomsnittsvärden före validering enligt 30 §.

Uppgifter till Naturvårdsverket

95 § Tillsynsmyndigheten ska lämna uppgifter om de stora förbränningsanläggningar som omfattas av denna förordning till Naturvårdsverket, om verket begär det.

1. Denna förordning träder i kraft den 18 juni 2013.

2. En förbränningsanläggning som vid ikraftträdandet är en 2013-anläggning behöver inte uppfylla andra krav i förordningen än de som anges i 34 § förrän den 1 januari 2016.

3. För en förbränningsanläggning som avses vara i drift efter den 30 juni 2014 ska ett förslag till placering av provtagnings- och mätpunkter enligt 34 § lämnas till tillsynsmyndigheten senast den 30 juni 2014.

4. I ett ärende som avses i 3 ska tillsynsmyndigheten besluta ett föreläggande om provtagnings- och mätpunkter som ska börja gälla senast den 31 mars 2015.

På regeringens vägnar

LENA EK

Egon Abresparr
(Miljödepartementet)

